

... föl kellett tennem magamnak azt a velejéig elhibázott kérdést, hogy vajon a gondolkodás túlsúlya nem veszélyezteti-e az írást, sőt nem végzetes csapás-e az írásra, amely természete szerint mindig lezárás és véglegesítés, valamely állapot *beállása*, szemben a gondolkodással... valamely önmagából képzett távolság legyőzése, és így végsősoron az idő elindítása... úgy tűnt, hogy gondolkodás és írás kapcsolata olyan, mint fénykép és lefényképezetté, és amennyiben a gondolkodás nem eszköz, hanem maga a gondolkodás, és amennyiben az ember magában a gondolkodásban lakik, a gondolkodás az otthona, akkor egyrészt hogyan, másrészt miért jutna eszébe mindezt lefényképezni, hiszen valahányszor fölébred a gondolkodásban találja magát: *ébredése gondolkodóba esése*... akkor meg mire az emlékezés etc... ugyanakkor mégis nyilvánvaló, hogy a kérdés velejéig elhibázott – a gondolkodás

„fénytörése” valamely ellenséges közegben... valahol érezhetően lefékeződik a gondolkodás, lelassul a gondolat... még rémisztöbb a következtetés: hogy ti. maga az agy a gondolatelnyelő-közeg! ezért gyorsabb a fény!... mert mi lenne, ha a fény útjába is ilyen akadály állna, ha a fény is, így, „csírájában fojtódna meg”, ha a fényforrás egyidejűleg sugározná és elnyelné a fényt... ám bármilyen riasztó e gondolat, lehetetlen nem *szimpátiával* gondolni egy olyan agyra, amely, mintegy fekete lyukként, magába zárja a gondolatait... itt egy olyan hatalmas erőtérrel van szó, amelynek vonzását egyetlen gondolat sem képes legyőzni, tehát egyrészt fogva tartja a gondolatait, másrészt gondolatokat ejt rabul... be kellett látnom, hogy ettől a gondolattól magam sem tudok szabadulni... mi van, ha az én agyam is ilyen? legalábbis: mi lenne? ... vagyis olyan temető, ahol a sötétség leple alatt mozgalmas szellemi élet zajlik... erről más mit sem

sejthet, hiszen a feléje irányuló gondolatokat elnyeli... ilyen agyra csak az gondolhat, akinek vészesen elszaporodtak a gondolatai, aki másként nem tud gátat vetni a gondolkodásnak, akinek önpusztító természetű gondolatai támadnak etc. ... magára veszi a világ gondolatait... miközben az embereket megváltja felesleges, önveszélyes! gondolataiktól, maga „elemésztődik” a „rázáporozó gondolatesőben”... az ún. *agyrobbanás* pillanata, amikor minden tömeg energiává alakul át: egyetlen vakító fényű villanás ... gondolat- és fénysebesség e pillanatban egybeesik... tehát, ha az agy a robbanás pillanatában olyan távol van a Földtől, mint most a Föld a Naptól, etc...

(*agyrobbanás*)

Szeged

Jónás Csaba